

BRZĄKAJĄCY (5) *part praes act*

a jasne.

sg m N brząkający (2). ◇ f N brząkająca (1). ◇ I brząkającą (1). ◇ pl N subst brząkając(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: brzdąkający s.v. brzękać.

1. Wydający dźwięki metaliczne (3) : *RejAp* 19; słałem się iako miedz brząkająca/ (*marg*) miedzią brząkająca. G. (-) [*aes sonans*] ábo cymbał brzmiący. *WujNT* 1.*Cor* 13/1.

2. Wywołujący dźwięki przez potrząsanie instrumentów muzycznych, trącanie w struny (o człowieku); *pulsator Calep* (2) : á około nich pánnny zewśfech ftron ná bębniech/ brząkające *RejPs* 99; *Calep* 770b.

Synonimy: 1. brzmiący; 2. bijący.

Cf **BRZĘKAĆ**

BC